

γλαρώνει. Συνών. φρ. ἀνάβει, μουχλιάζει, πιάνει. 2) Εἶμαι ἢ καθίσταμαι ἥπιος, ἥσυχος, γαλήνιος, ἥσυχάζω, ἡρεμῶ Στερελλ. (Ἀχυρ.)—Λεξ. Δημητρ.: Γλάρουνσι τοῦ κουρμί μ' ἀπόψι 'ς τὰ μαλακά Ἀχυρ. β) Ἀπρόσ., ἐπὶ καιροῦ, βελτιώνεται, γλυκαίνει, μαλακώνει Πελοπν. (Κερπιν.): Ἐγλάρωσε γιὰ καλὰ. Πάει νὰ γλαρώσῃ. 3) Κατέχομαι ὑπὸ ὑπνηλίας, ὑπὸ τάσεως πρὸς ὕπνον πολλαχ.: Γλάρωσαν τὰ μάτια μου Πελοπν. (Βούρβουρ.) Μὴ μιλάς τοῦ παιδιοῦ! Γλάρωσαν τὰ μάτια του, θὰ κοιμηθῇ Πελοπν. (Βλαχοκερ.) Τὸ παιδί γλάρωσε καὶ θέλει ὕπνο Πελοπν. (Λακεδ.) Γλάρουνσ' ἀπ' τ' φουτιὰ κι θὰ ξαπλώσῃ Στερελλ. (Ἀχυρ.) Γλαρώσανε τὰ μάτια σου. Σήκω νὰ πᾶς γιὰ ὕπνο Πελοπν. (Δάρα Ἀρκαδ.) Ἀμίλητοι τώρα ὅλοι κοιτάζανε τὴ φωτιά, τὰ μάτια τους γλαρώσανε καὶ τὰ ματόφυλλά τους βαριά πέφτανε Κ. Παρορ., Στὸ ἄλμπουρ., 23. β) Ἀποκοιμῶμαι ἐλαφρῶς, εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ὕπνου Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.) Κύθηρ. Κύπρ. Πελοπν. (Βερεστ. Βλαχοκερ. Δάρα Ἀρκαδ.) Στερελλ. (Ἀχυρ. κ.ά.)—Λεξ. Δημητρ.: Ὅπως καθότανε 'ς τὸ τραπέζι, ἐγλάρωσε Βερεστ. Ἀπάνου ποὺ γλαρώνω νὰ πάρω ἕναν ὕπνο, ἦρθε καὶ μὲ ξύπνησε Μαχαιρᾶδ. Γλαρώνον ἀπουβραδὺς κ' ὕστερα δὲν κλειοῦ μάτ' Ἀχυρ. Μόλις ἐγλάρωσε κοντὰ 'ς τὸ παραγῶνι, ἀνταρσεύτηκε καὶ μὲ ξύπνησε Δάρα Ἀρκαδ. Μόλις ἐγλάρωσα, μὲ ξύπνησαν οἱ βροντὲς Λεξ. Δημητρ.

β) Μετβ. 1) καθιστῶ τι ἥρεμον. Π. Βλαστ., Ἀργώ, 337. 2) Προκαλῶ ὑπνηλίαν, τάσιν πρὸς ὕπνον Στερελλ. (Ἀχυρ.): Μὴ γλάρουνσ' ἢ φουτιὰ κι ἀπουξ' μήθ' κα.

γ) Μετβ. καὶ ἀμτβ. 1) Ἔχω τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους ἐξ ἡδονικοῦ αἰσθήματος καὶ ἡδυπαθείας, προσβλέπω μετὰ τρυφερότητος Ἀθῆν. κ.ά. — Δ. Γουδέλ., Τζάκομ, 4 Γ. Ξενόπ., Κόσμος, 13. Ν. Ἔστ. 18 (1935), 962. Σφαῖρα 3, ἀρ. 132 — Λεξ. Δημητρ.: Καὶ γλαρώνοντας τὰ μάτια, τοῦ πέταξε γλυκὰ «Δὲν πιστεῦω νὰ μὲ προσβάλλετε» (τοῦ πέταξε γλυκὰ = τοῦ εἶπε τρυφερά) Ν. Ἔστ. ἐνθ' ἄν. Κι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη περνοῦσε ταχτικά, τὴν κοίταξε μὲ γλαρωμένα μάτια, τῆς γλυκογελοῦσε κι ἀπομακρυνόταν μὲ ἀναστεναγμοὺς Γ. Ξενόπ., ἐνθ' ἄν. Τὰ θανμάσια μαῦρα μάτια του γλάρωναν τόσο παθητικά, καθὼς τὴν ἐσφιγγε 'ς τὴν ἀγκαλιά του Σφαῖρα, ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Κ' ἐβγαναν τὰ ματάκια τῆς, ποὺ γλάρωναν, σπιθοῦλα Δ. Γουδέλ., ἐνθ' ἄν. 2) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἡδυπαθείας Ἀθῆν.: Τὴν εἶδα αὐτὴ τὴν κοπέλα κ' ἐγλάρωσα. Μόλις τὴν εἶδε, γλάρωσε. Συνών. γλυκοσαλιάζω, λελώνω, λιγώνομαι, ξελιγώνομαι, σαλιαρίζω. 3) Ἔχω ἀπλανεῖς τοὺς ὀφθαλμοὺς Κύθν. 4) Ἀνοίγω, διαστέλλω τοὺς ὀφθαλμοὺς Κῶς (Καρδάμ.) Στερελλ. (Γραν.): Γλάρουνσι κατ' μάτια! Τήρα τον πῶς τὰ γλάρουνσι Γραν. Γλαρώσανιν δὰ-μ-ματάτσια του Καρδάμ. β) Ἀναστρέφω κυκλικῶς τοὺς ὀφθαλμούς, συνήθως ἐπὶ θνήσκοντος ζώου Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Ὁξύλιθ.): Πάει καλλιὰ του, τὰ μάτια του εἶνι bít γλαρουμένα Αὐλωνάρ.

γλαρωπός ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀναβρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γλαρός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ωπός.

Ἰγρός, ἐπὶ καιρικῆς καταστάσεως: Καιρός γλαρωπός (καιρός ἐτοιμος πρὸς βροχὴν).

γλαρωσύνη ἡ, ἐνιαχ. γλιαρουνσύνη Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλάρος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ωσύνη.

Ἀδηφαγία, λαιμαργία, λιχνεία.

γλαρωτός ἐπίθ. ἐνιαχ. Οὐδέτ. πληθ. γλαρωτὰ Πελοπν. (Ἑρμιόν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλαρόνω.

Ἐπὶ ὀφθαλμῶν, οἱ ἔχοντες ἑκφρασιν μελαγχολικὴν ἐνιαχ.: Μάτια γλαρωτὰ Ἑρμιόν. β) Ὁμοίως ἐπὶ ὀφθαλμῶν, οἱ ὠραῖοι καὶ ἀμυγδαλωτοὶ ἐνιαχ.

γλασάδα ἡ, Ἀθῆν. Ἰων. (Βουρλ. Μπουρβόν. Σμύρν.) Χίος — Λεξ. Βλαστ. 281.

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *glace* (= παγωτὸν) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άδα.

1) Σακχαρῶδες πρόσθετον ἐπίστρωμα περιβάλλον γλυκύσματά τινα Ἀθῆν. Χίος — Λεξ. Βλαστ., 281. Συνών. κροῦστα. 2) Τὸ παγωτὸν Ἰων. (Βουρλ. Μπουρνόβ. Σμύρν.): Ἡτρωγα ἐχτές γλασάδα Σμύρν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλασᾶδες Θήρ.

γλασαντζής ὁ, Ἰων. (Σμύρν.)

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *glace* (= παγωτὸν) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -τζής.

Ὁ πωλητὴς παγωτοῦ. Συνών. παγωτατζής.

γλασάρισμα τό, Πελοπν. (Λάλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλασάρω.

Ἡ ἐπίστρωσις τοῦ γλυκύσματος μὲ σακχαρῶδη πολτόν, ὁ ὁποῖος ταχέως στερεοποιεῖται: Τὸ γλασάρισμα τοῦ χαλβᾶ.

γλασάρω Ἀθῆν. γλασαρίζω Πελοπν. (Γαργαλ. Μεσσην. κ.ά.) — Νέα Ζαχαροπλ., 50. Νέα Μαγειρ. Φέξη, 130 γλασάρω Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γλασέ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρω.

Περιβάλλω τὰ γλυκύσματα μὲ σακχαρῶδες ἐπίστρωμα, μὲ γλασάδα, ἐνθ' ἄν.: Τὸ θέτομεν εἰς τηγάνιον μέχρις ὅτου γλασαρισθῇ Νέα Μαγειρ. Φέξη, 130. Ψωμάκια γλασσαρισμένα (εἶδος γλυκύσματος) Νέα Ζαχαροπλ. 50.

γλασέ ἐπίθ. πολλαχ. γκλασέ Ἀθῆν. γλασές Πελοπν. (Γαργαλ. Θουρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *glace* = τὸ φέρον διαφανὲς ἐπίστρωμα σακχαρώδους, τὸ στίλβον.

1) Ἐπὶ γλυκύσματος, τὸ ἔχον σακχαροῦχον πηκτὸν ἐπίστρωμα ἐνθ' ἄν.: Πάστα γλασέ, φροῦτα γλασέ πολλαχ. Μαρόν γκλασέ Ἀθῆν. 2) Τὸ στίλβον πολλαχ.: Ρύζι γλασέ. Κόλλες γλασέ Πελοπν. (Γαργαλ.) Ὁ γλασές (ἡ γλασσαρισμένη ὕρτζα) Πελοπν. (Θουρ.)

γλασεδάκι τό, Ζάκ.

Ὑποκορ. τοῦ γλασέ.

Εἶδος γλυκύσματος.

γλασιέρα ἡ, Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *glacière* = ψυκτικὸν κιβώτιον.

Μηχάνημα διὰ τὴν κατασκευὴν παγωτοῦ.

